

gammeldags Maade. Han faaer nok det, han skal have, og behøver ikke at anstafte sig nye Redstaber, behøver ikke at sørge for, at han har de bedste Kreaturer, han kan, som sagt, lade det gaa i en vis Slendrian, han faaer nok det, han skal have. Men derimod Andre, som maaske skulle forrentte betydelige Prioriteter, have ikke Raad til at gaae frem paa den Maade, men maa følge med Tiden, han maa anstafte de gode Redstaber, han maa sørge for at have gode Kreaturer, og at de ere i en saadan Jorderstand, som de bør være; han maa have Udbytte af Driften for at kunne svare sine Prioritetsrenter. Forholdet er altsaa det, at det, at en Mand har gode Kreaturer og gode Redstaber i Sammenligning med hans Nabo, undertiden kun kan være et Bevis paa, at han ikke har Raad til at have sine Ting i en saadan mindre god Orden som hans rigere Nabo. At bestafte noget Saadant har jo naturligtvis — det forudsætter jeg ganske bestemt, det behøver jeg ikke at spørge om — ligget ganske udenfor de arede Forslagsstilleres Tanke. I det Hele forekommer det mig, at denne Bestemmelse af Loven, som jeg her omtaler, udsætter sig for, naar den da ellers faaer nogen praktisk Betydning, at lægge et Baand paa megen produktiv Virksomhed. Den indeholder lige som en Opfordring til Folk: Nei, anstaf Eder Ingenting, giv ikke Andre Arbejde, køb ikke Noget, I have staaende, som Andre fortjene Noget ved, thi det skal I svare Skat af i Fremtiden, men sæt Eders Penge paa Rente og indstrænke iøvrigt Eders Leve-maade saa meget som muligt. Jeg kan ikke noksom gjentage, at alt dette har ligget ganske udenfor Forslagsstillernes Hensigt, men jeg gjør disse Indbendinger, fordi jeg tror, at de kunne gjøres og gjøres med Rette. Jeg kommer allerede derigennem til det Resultat, at jeg tror, man bør fastholde den Regel, at det er Indtægten, der bestafte, men at man ikke lægger Skat paa saadanne Ting, som ingen Indtægt give, og hvis Tilveiebringelse i Reglen kun skaffer Indtægt for Andre, nemlig Indtægt for dem, som frembringe dem, det være sig af den ene eller anden Slags. Der kan ikke være Spørgsmaal om, at det vilde være et haardt Slag for den arbejdende Stand, dersom de mere Formuende virkelig skulde gaae over til at indrette deres Husstand, deres Møblement og alt, hvad de have, efter en langt tarveligere Maalestok end hidtil. — Det gjælder i enhver privat Økonomi, at man ikke kan sige, saa Meget vil jeg bruge og saa Meget skal jeg altsaa skaffe, men at man gaar den omvendte Vej og siger, saa Meget kan jeg skaffe, og Mere kan jeg altsaa

heller ikke bruge. Jeg tror, at den samme Sætning bør finde en meget udstrakt Anvendelse ogsaa med Hensyn til de kommunale Udgifter, som der jo her er Spørgsmaal om. Det kan jo naturligtvis heller ikke paa nogen Maade have været de arede Forslagsstilleres Mening, at en Kommunalbestyrelse, naar den fandt, at de og de Udgifter burde gjøres, for at skaffe dem, kunde gjøre et nok saa dybt Greb i Skatthedernes Pengepung, men at den maa tage Hensyn til den Skatteevne, som findes, at der maa være en rimelig Grændse for de Udgifter, man kan tillade sig. En saadan Grændse er imidlertid ikke sat i det foreliggende Lovforslag, men tværtimod er i samme den Grændse, som hidtil har bestaaet i Kjøbenhavn, ophævet. Dette følger af § 22, som ganske simpelthen siger i sin Slutning, at Procenten bestemmes ved at sammenholde den samlede Sum af Skatteværdierne med det Beløb, der skal tilveiebringes ved Skatten, og af § 41, der ophæver Bestemmelsen i den kjøbenhavnske Skattelov af 19de Februar 1861, dens §§ 5—22, altsaa ogsaa dens § 16, der sætter denne bestjendte Grændse af 3 pCt. af Skatteindtægten, som det, der kan fordres, ikke maa overstige. Det er et Spørgsmaal, som jo slet ikke ligger for her, at tale om Kjøbenhavns Kommunes Økonomi, om den bliver bedre eller slettere bestyret. Det skal jeg slet ikke gaa ind paa her eller udtale den mindste Mening om; men jeg vil kun bringe i Erindring, at det er bestjendt, at man i Kjøbenhavns Kommune har nogen Kansselighed ved at komme ud af det med disse 3 pCt. og jeg tror, det er meget godt, at denne Grændse sætter en Stopper for, at man tillader sig Udgifter, som man maaske lettere vilde gaa til, naar man kunde tage saa mange Procenter, som man vilde, af Skatthedernes Indtægter i Skat. Jeg vilde derfor anse det for særdeles uønskeligt, og det anbefaler jeg, at der i Loven sættes en Grændse for, hvormange Procenter der kunne tages af Skatthedernes Indtægter, saaledes som det for Diebliffet er Tilfældet i den paagjældende Lov for Kjøbenhavn, hvad enten man sætter denne Grændse saaledes, som er bestemt i Loven af 19de Februar 1861, eller man tror at maatte sætte en anden Grændse, være sig lavere eller høiere. Først naar en saadan Grændse er sat, finder jeg, at Skatthederne have en saadan Betyrrelse, som der i Virkeligheden efter min Formening tilkommer dem. Jeg indsthyder her en Sidebemærkning, og det er denne, at der maaske kunde være nogen Anledning til at lette Kommunerne deres Byrder. Jeg tænker i saa Henseende paa Omkostningerne ved den kriminelle Retts-